

i denne Sag," et stort og vigtigt Princip, der skulde gennemføres.

„Der har," udtalte Statsministeren „ikke været principiel Uenighed om, hvorvidt Kvinder skulde kunne blive Præster eller ikke; i alt Fald fra mit Partis Side har en principiel Modstand paa dette Punkt ikke givet sig til Kende, og jeg tror egentlig heller ikke fra det konservative Partis Side. Men hvad der er et Faktum, det er, at der ikke har vist sig nogen Trang til en saadan Bestemmelse. Der har vist sig meget stærk Modstand imod den fra vide Kredse af den kirkeligt interesserede Befolkning, og der har paa den anden Side ikke kunnet paa-peges et eneste Tilfælde, hvor et Menighedsraad har ytret Ønske om at faa en kvindelig Præst eller en ellers kvalificeret kvindelig Kandidat har ønsket et kirkeligt Embede. Det vilde da, forekommer det mig, være ganske urimeligt at standse den store Reform blot paa et rent Principspørgsmaal. Lad Forholdene ordne sig, lad os se, om der virkelig er Trang til denne Reform, om der er et mere udbrædt Ønske derom indenfor den kirkeligt interesserede Befolkning. Det har vi ikke set endnu. Det er givet, at hvis man fra et af Tingenes Side vil fastholde allerede nu at afgøre Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til kirkelige Embedsstillinger, saa falder Reformen denne Gang som tidligere. Det, jeg har foreslaaet, er det, som der kan være Mulighed for at gennemføre, og jeg vil indstændigt anbefale dette høje Ting og hele Rigsdagen nu endelig en Gang at gøre en Ende paa denne Sag."

Professor Oscar Andersens Citering af Dansk Kvindesamfunds Henvendelse til Regeringen synes mindre loyal, idet han ganske har løsrevet sidste Stykke af Henvendelsen fra den naturlige Sammenhæng med første Stykke.

Ordet „Kirken" i sidste Stykke gaar tydelig nok paa de i første Stykke omtalte „visse Sider indenfor Kirken".

Disse „Sider" er jo netop og i første Række Hr. Prof. Oscar Andersen, der optræder med et — iøvrigt ganske selvtaget — Mandat som Repræsentant for „Kirken".

Naar Hr. Professorens og hans Partifællers Iver for at værne Kirkens Omraade betegnes som blind, saa er herved sigtet til, at deres Optræden

ganske maa sidestilles med en vis norsk Biskops.

Denne Kirkens Tjener har jo nemlig udtalt, at hellere maa Halvdelen af Norges Prædikestole staa ledige end en Kvinde ansættes som Præst.

En saadan Nidkærlighed for Kirkens Tarv maa efter vor Opfattelse betegnes som blind. Forøvrigt synes hans Ønsker at skulle gaa i Opfyldelse, idet der nu ifølge Berl. Tidende for 3. Novbr. 1920 staar 90 norske Præstekald ledige.

Professoren har sikkert følt sig ramt, derom vidner den ganske ubeherskede Maade, hvorpaa han retter et personligt Angreb paa Fru Julie Arenholt, i Stedet for at holde sig til D. K.s Forretningsudvalg, der jo som bekendt tæller Kvinder fra forskellige politiske Lejre.

Hr. Prof. Oscar Andersen har Æren af at være den første, der fra Folketingets Talerstol har forsøgt at mistænkeliggøre D. K.s Henvendelser, som tjenende partipolitiske Formaal.

Charlotte Hansen.

A propos.

—o—

Paa Gyldendals Forlag er i disse Dage udkommet Edith Picton-Turbervills aandsfulde og smukke Bog „Kristus og Kvinderne". Den foreligger i norsk Oversættelse ved Clara Thue Ebbell.

Vi skal senere komme tilbage til Bogen og i Dag nøjes med delvis at aftrykke Fortalen, skrevet af den ansete engelske Præst Frances Balfour:

.... „Kristus og kvinden er skrevet i det rette øieblik. Det som haandgrikelig ligger nær, er at spørre kvindene, hvad de agter at gøre med sin stemmeret nu, som de har faat den. Hvis kvindene, som netop har faat sin Indflydelse, husker paa, at det er en magt, de har faat for at fremme retfærdighedens rike paa jord, som det er i himmelen, er svaret rede paa spørgsmaalet, hvordan de vil bruke sin magt. Det er glemt eller lagt bort av den ældre vælgkreds, og ganske kan kvindenes bruk av stemmeretten bli en livgivende aand i politikken, ved en higen og idealitet som denne bok fremholder.

Men at fjerne borgerlige stængsler er lite i sammenligning med,

hvad erklæringen om kjønnenes likestillethet er for vor tids kvinder. Slavens aand kan aldrig bli den samme som den fries, og enten det er Kirken eller Staten, som holder nogen av sine i materiel eller aandelig trældom, saa lader Kirken og Staten den straf, som følger med en uretmæssig færd mot mænds og kvinders samfund. Det er vemodigt at lægge merke til i denne lille beretning om de kampe, som kvinder har kjæmpet for at omgjøre kvindenes kaar, at den organiserte kirke ikke nogen gang har ført an i deres kamp for frigjørelse, og mot den lovbeskyttede lasts forfærdelighet. Den kirkelige politik har aldrig været for reformation. Den har altid forfulgt reformatorene inden sig selv, og den løftet ikke en røst mot slavehandelen og slave-eiet. Den har aldrig, som organisation, traadt i skranken for de fortryktes og underkuedes reising. At si dette er ikke at dadle Kirken mer end Staten. Begge elsker magt, og despotisme er ikke despotens last i motsetning til demokratiet, som vi ser paa alle kanter for tiden. Kvindene er baade av natur og utvikling lydhøre overfor autoritet, og hvis fremtiden indebærer slike vilkaar, slik forstaaelse for deres virkelige Magt, som denne bok fremholder, da tør vi haabe, at de blir en magt, som for det første virker til renhet, og dernæst til fred, i de famlende verdensraad i vore dage. Ved et alvorligere vendepunkt i verdens forhold end noengang før, har de tiltraadt sin arv. Som nationen kalder paa dem, saa blir deres svar. Hvis Kirken fremdeles fortsætter med den opfatning, at de skal stænges ute fra i indviende bygninger at bære frem de ting, som tjener til vor fred, hvilke gaver de saa eier, eller hvordan saa den hellige aand er utgydt over dem; hvis de skal holdes i trældom under ord, som Paulus talte til den tidlige kirke, mens hele hans administrative raad ellers er sat til side, da vil Kirken forspilde anledningen til at binde til sig hele skaren av troende tilhengere, — og det ikke for første gang i sin historie.

Jo længer bort Kirken kommer fra det ideal, at i Kristus er der hverken mand eller kvinde, og at en herlig frihet skjænkes Guds